

UZASADNIENIE

| | | | |
|---|---------------|---------------------|--|
| Formularz UK 2 | Sygnatura akt | II AKa 33/20 | |
| Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników: | 1 | | |
| 1. CZĘŚĆ WSTĘPNA | | | |
| 0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji | | | |
| Wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 29.11.2019r. (II K 145/17) | | | |
| 0.11.2. Podmiot wnoszący apelację | | | |
| # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego | | | |
| # oskarżyciel posiłkowy | | | |
| # oskarżyciel prywatny | | | |

| | | | |
|---|--|------------|--|
| # obrońca | | | |
| # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego | | | |
| # inny | | | |
| 0.11.3. Granice zaskarżenia | | | |
| 0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia | | | |
| # na korzyść # na niekorzyść | # w całości | | |
| # w części | # | co do winy | |
| # | co do kary | | |
| # | co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia | | |
| 0.11.3.2. Podniesione zarzuty | | | |
| Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji | | | |
| # | art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza | | |

| | | |
|---|--|--|
| | przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu | |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu | |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, | |

| | | | | | |
|---|---|--|--------|-------------|--|
| | nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka | | | | |
| # | art. 439 k.p.k. | | | | |
| # | brak zarzutów | | | | |
| 0.11.4. Wnioski | | | | | |
| # | uchylenie | # | zmiana | | |
| 2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy | | | | | |
| 0.12.1. Ustalenie faktów | | | | | |
| 0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione | | | | | |
| Lp. | Oskarżony | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód | Numer karty | |
| 0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione | | | | | |

| Lp. | Oskarżony | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód | Numer karty | |
|--|-----------|--|-------|-------------|--|
| 0.12.2. Ocena dowodów | | | | | |
| 0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów | | | | | |
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 | Dowód | Zwiąże o powodach uznania dowodu | | | |
| 0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów) | | | | | |
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2 | Dowód | Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu | | | |
| STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO | | | | | |

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

| Lp. | Zarzut | |
|-----|---|---|
| | <p>1. obraza przepisów prawa materialnego a to art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk wynikająca z uznania, że oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanych w pkt I części wstępnej wyroku gdy w rzeczywistości przestępstwa tego nie popełnił,</p> <p>2. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. :</p> <p>a) art.5 § 2 kpk, art.4 kpk, art.7 kpk stanowiącą konsekwencję nieprzestrzegania przez skład sądzący przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasad in dubio pro reo i swobodnej oceny dowodów w zakresie ustalenia</p> | <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> |

wartości
logicznej i oceny
wyjaśnień
oskarżonej (!) i
zeznań
przesłuchanych
świadków,

b) art.391 § 1
kpk stanowiącą
konsekwencję
odstąpienia od
zasady
bezpośredniości
poprzez
odstąpienie od
przesłuchania
przed Sądem
świadka K. S.
i D. G.,

3. błąd
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
wyroku, który
wpłynął a jego
treść,
wynikający z
faktu uznania
przez Sądu
Okręgowy za
poczynione w
toku przewodu
sądowego
ustalenia
faktyczne
upoważniają do
przypisania
oskarżonemu
winy
w zakresie
popelnienia
przestępstw
określonych w
art.278 § 1 kk
w zw. z art.294
§ 1 kk, choć
ustalenia te na

| | | | |
|---|---|--|--|
| | <p>nic takiego nie wskazują.</p> <p>4. rażąca niewspółmierność kary wynikająca z nadmiernej surowości wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo określone w art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk.</p> | | |
| <p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p> | | | |
| <p>Zarzut nr 1 :</p> <p>Zarzut wybitnie chybiony. Bynajmniej Sąd Okręgowy nie zastosował wobec oskarżonego przepisu art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk. Oczywistym jest zatem, że nie mógł dopuścić się jego obrazy nawet w teorii. Obrońca zdaje się nie zauważyła, że jej mandant</p> | | | |

został uznany
za winnego,
jednakże nie
przestępstw
kradzieży a
przywłaszczenia.

Zarzut nr 2 :

Zarzut
bezzasadny.

Odnosząc się
do zawartych
w pkt 2
apelacji obrońcy
oskarżonego
zarzutów

naruszeń

proceduralnych

to należy
zauważyć, iż
zgodnie z
art.438 pkt 2
kpk orzeczenie
podlega
uchyleniu (lub
zmianie) jedynie
w razie takiej
obrazy
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ
na treść tego
wyroku. W
realiach
niniejszego
procesu skarżący
poprzestał
jedynie na ich
wyliczeniu, nie
podejmując
nawet trudu i
próby wykazania
ewentualnego
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku. Takie
działanie nie
może oczywiście

skutkować
powodzeniem
apelacji. W
aspekcie
przyczyn
odwoławczych
określonych w
art.438 pkt 2
kpk w środku
odwoławczym
mogą być
podnoszone
także zarzuty
niezgodności
przebiegu
postępowania
z wymogami
prawa
procesowego, i
to zarówno te
błędy, które
polegają na
zaniechaniu
wypełnienia
konkretnych
nakazów
przepisów prawa
procesowego
(errores in
omittendo), jak
i te które
sprowadzają się
do działania
sprzecznego z
konkretnymi
przepisami
procedury
(errores in
faciendo).
Przepisy
procedury
statuują też
fundamentalne
metody oceny
dowodów, z
zatem takie
naruszenie tych
zasad, które
mogło mieć
wpływ na treść

wydanego
orzeczenia,
może stanowić
podstawę
zarzutu środka
odwoławczego.
Należy pamiętać
o tym, że
wpływ danego
uchybień na
treść orzeczenia
zależy ściśle od
realiów
konkretnej
sprawy (vide:
„Kodeks
postępowania
karnego –
Komentarz”
pod. red. Z.
Gostyńskiego
wyd. ABC W-
wa 1998 tom II,
str.460-461 tezy
13, 15).

Odnosnie
zakresu
zastosowania
art.4 kpk –
a zatem w
konsekwencji
również i
możliwości
podniesienia
trafnego zarzutu
jego naruszenia
– stwierdza się
w doktrynie,
iż „zachowanie
obiektywizmu
wyrażać się ma
według
komentowanego
przepisy
uwzględnianiem
okoliczności
przemawiających
na korzyść, jak
i na niekorzyść

oskarżonego.
Nakaz ten
traktować należy
jako ogólną
dyrektywę
procesu
karnego. Na
nieporozumieniu
polegałby zarzut
obrazy
komentowanego
przepisu oparty
na twierdzeniu,
iż sąd (lub inny
organ
procesowy)
pewne dowody
przemawiające
na niekorzyść
oskarżonego
uczynił
podstawą
orzeczenia,
odmówił zaś
wiary dowodom
przemawiającym
na jego korzyść.
Sens omawianej
dyrektywy
sprowadza się do
tego, że organ
procesowy, po
dokonaniu
oceny dowodów
w sposób zgodny
z dyrektywami
wynikającymi z
art.7 kpk i
ustaleniu faktów
rozpoznawanej
sprawy,
wszystkie te
fakty powinien
następnie wziąć
pod uwagę przy
podejmowaniu
decyzji
procesowych.
Źródło:
„Kodeks
postępowania

karnego.
Komentarz”,
Tom I, pod red.
P.
Hofmańskiego,
C.H.Beck
Warszawa
1999r. , str.
30). W pełni
należy zgodzić
się zatem z
poglądem (vide:
m.in. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
dnia
10.07.2019r., II
AKa 94/18),
że przepis art.4
kpk formułuje
adresowaną do
organów
postępowania
karnego zasadę
obiektywizmu.
Zarzut obrazy
tego przepisu nie
może stanowić
samodzielnej
podstawy środka
odwoławczego,
jako że przepis
ten zawiera
ogólną zasadę
postępowania,
nie nakazuje
zaś ani nie
zakazuje sądowi
konkretnego
sposobu
procedowania.
Wykazanie, że w
toku
postępowania
odwoławczego
doszło do
naruszenia
zasady
obiektywizmu

wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady. Dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisu **art.5 § 2 kpk** poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego to uznać należy, że nie są one zasadne. Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.06.1991r. (vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń

faktycznych
powinny być
wyjaśnione i
usunięte przez
wszechstronną i
gruntowną
analizę całego
dostępnego
materiału
dowodowego.
Dopiero wtedy,
gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
istniejących
możliwości
wątpliwości nie
zostaną
usunięte, należy
je wytłumaczyć
w sposób
korzystny dla
oskarżonego.
Kategorycznie
należy
podkreślić, że
ocena materiału
dowodowego
zaprezentowana
przez sąd I
instancji w
niniejszej
sprawie
doprowadziła do
wyjaśnienia
wszystkich
okoliczności
sprawy,
usuwając przy
tym ewentualne
wątpliwości co
do sprawstwa
oraz winy
oskarżonego.
Sąd odwoławczy
stanowczo
stwierdza, że
Sąd Okręgowy
orzekając

w tym zakresie
uwzględnił
zarówno
okoliczności
przemawiające
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego.

Wypada nadto
zauważyć, że
rażąco nietrafny
i niefortunny jest
zarzut złamania
zakazu

rozstrzygania na
niekorzyść
oskarżonego
wątpliwości nie
dających się
usunąć, gdy
rzecz sprowadza
się do
odmówienia
wiary niektórym
dowodom,
służącym
obronie
oskarżonego.

Nie ma to nic
wspólnego ze
stanem owych
wątpliwości, a
polega na
wybraniu przez
sąd
wiarygodnych
informacji
dowodowych.

Stan owych
wątpliwości
zachodziłby,
gdyby dowodów
nie było lub
nie dało się
rozstrzygnąć,
którym z nich
należy uwierzyć
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w

Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia (i stwierdzenie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji

zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć wątpliwości” powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero w następstwie oceny dowodów (vide: art.7 kpk). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii

odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego, czy
udało się je
przewyciężyć
w sposób
dopuszczalny
przez prawo
procesowe itp.
O naruszeniu
zasady in dubio
pro reo nie
można zatem
mówić wówczas,
gdy sąd w
wyniku pełnej
i poprawnie
dokonanej
swobodnej
oceny dowodów
uznał, że brak
jest w
wątpliwości albo
że nie mają one
znaczenia dla
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego.
Jest
jednocześnie
dobrym prawem
obrony
oskarżonego
mnożenie, a
nawet
wyolbrzymianie
na każdym
etapie
postępowania
takich faktów i
ich ocen, które
pozwalają na
powątpiewanie
w jego winę,
pod warunkiem
wszakże
nieprzeinaczania
faktów (tzw.
lojalności wobec
faktów) (vide:

wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelująca nie zauważyła, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było. Nie można

równocześnie
podnosić
zarzutu obrazy
art.5 § 2 kpk
i art.7 kpk
(co do którego
Sąd Apelacyjny
wypowie się
omawiając
zarzut nr 3),
bowiem o
naruszeniu
przepisu art.5
§ 2 kpk
można mówić
dopiero wtedy,
gdy mimo
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego w
sposób
wyczerpujący i
poddania
ujawnionych na
rozprawie
dowodów ocenie
zgodnie z
regułami
wskazanymi w
art.7 kpk,
pozostaną nadal
wątpliwości,
które nie zostały
rozstrzygnięte
na korzyść
oskarżonego.
Natomiast jeśli z
materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje przebiegu
zdarzenia, to
nie jest to
równoznaczne
z istnieniem
wątpliwości w
rozumieniu art.5
§ 2 kpk, bo w
takim wypadku
zastosowanie

będzie miała
reguła wyrażona
w art.7 kpk -
zasada
swobodnej
oceny dowodów.
Sąd bowiem nie
może uchylić
się od oceny
ujawnionych
dowodów, nawet
wówczas, gdy za
wiarygodnością
poszczególnych
wersji
przemawiają
inne dowody,
bo nie można
interpretować
art.5 § 2 kpk
jako powinności
czynienia
ustaleń w
oparciu o
dowody
najbardziej
korzystne dla
oskarżonego.
Dopiero bowiem
w sytuacji, gdy
nie jest możliwe
ustalenie w
sposób pewny
okoliczności
faktycznych, zaś
okoliczności
korzystne dla
oskarżonego
konkurują z
okolicznościami
dlań
niekorzystnymi,
zastosowanie
znajduje reguła
in dubio pro reo.
Przepisy art.5
§ 2 kpk i
art.7 kpk mają
więc charakter
rozłączny,

ponieważ nie
dające się
usunąć
wątpliwości
mogą powstać
jedynie
wówczas, gdy
sąd orzekający,
po wyczerpaniu
wszystkich
możliwości
dowodowych,
oceni materiał
dowodowy
zgodnie ze
standardami
wyznaczonymi
przez zasadę
swobodnej
oceny dowodów.

Niezrozumiały
jest także zarzut
rzekomego
naruszenia
przepisu

art.391 § kpk.

Przewiduje on,
że jeżeli świadek
bezpodstawnie
odmawia
zeznań, zeznaje
odmiennie niż
poprzednio albo
oświadczy, że
pewnych
okoliczności nie
pamięta, albo
przebywa za
granicą lub nie
można mu było
doręczyć
wezwania, albo
nie stawił się z
powodu
niedających się
usunąć
przeszkód lub
przewodniczący
zaniechał

wezwania
świadka na
podstawie
art.350a kpk,
a także wtedy,
gdy świadek
zmarł, wolno
odczytywać w
odpowiednim
zakresie
protokoły
złożonych
poprzednio
przez niego
zeznań w
postępowaniu
przygotowawczym
lub przed sądem
w tej lub
innej sprawie
albo w innym
postępowaniu
przewidzianym
przez ustawę.
Sytuacja taka
miała
niewątpliwie
miejsce w
realiach
niniejszego
postępowania.
W toku
niniejszego
postępowania
Sąd Okręgowy
podejmował
wielokrotnie
próby wezwania
i przesłuchania
K. S. i D. G..
Okazały się one
bezskuteczne z
przyczyn
obiektywnych.
W drodze
wywiadów
policji ustalono,
że pierwszy z
ww. przebywa
w W. B.,

gdzie ukrywa się przed organami ścigania. K. S. był też poszukiwany na terenie kraju, jednakże nie udało się go zatrzymać (vide: k.59, 69, 104, 123, 127, 159, 254, 351). Z tego też powodu Sąd Okręgowy zastosował wobec ww. tymczasowe aresztowanie i zarządził jego poszukiwanie listem gończym (vide: k.93). Finalnie zwrócił się nawet o wydanie Europejskiego Nakazu Aresztowania (vide: k.136, 151). Mimo to także władze brytyjskie nie zatrzymały dotychczas ww. W tej sytuacji stwierdzenie apelacji, że „...istnieje realna możliwość sprowadzenia wymienionego na rozprawę...” należy traktować li tylko jako przejaw fantazji procesowej. Analogicznie ocenić trzeba sytuację D. G.. On również jest

bezsukutecznie
poszukiwany
licznymi listami
gończyymi i nie
było realnej
możliwości jego
bezpośredniego
przesłuchania
(vide: k.206,
363). Trafnie
zatem sąd meriti
skorzystał z
możliwości jakie
daje art.391
kpk. Na koniec
wypada zwrócić
uwagę na jeszcze
jeden aspekt.
Z protokołu
rozprawy z dnia
6.11.2019r.

wynika wprost,
że zarówno
prokurator, jak i
obrońca wyrazili
zgode na
zastosowanie
ww. instytucji,
wnosząc
o ujawnienie
ww. dowodów
bez ich
odczytywania

(vide: k.374).
Zarzut apelacji
uznać należy
więc jako wyraz
braku lojalności
procesowej.
Oczywistym jest,
że nie może
on zasługiwać na
akceptację.

Zarzut nr 3 :

Argumentacja
zawarta w
przedmiotowej
części apelacji

sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Z.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut

ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc

przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów
i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to
w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego
(vide: wyroki
Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84;
z 22.01.1975r.,
I KR 197/74,

publ. OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z
panującym
w orzecznictwie
poglądem (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9.11.1990r.,
publ. OSNKW
1991/9/41),
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych

dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane

w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względnie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
sąd I instancji z
uwzględnieniem
zasad
sformułowanych
w przepisie art.7
kpk. Nie można
więc zgodzić się
ze stanowiskiem
skarżącej co do
oceny wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań
przesłuchanych
świadków.
Wywody te są
nie tylko
przekonywująco
przez sąd I
instancji
uzasadnione ale
i obszernie, tak
więc nie ma
powodu by je
powielać
ponownie w
tym miejscu.
Stanowisko to
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
i czyni integralną
częścią swojego
wywodu. Należy

jedynie
podkreślić, że
uwadze
skarżącej uszło
i to, że
twierdzenia ww.
osób Sąd
Okręgowy w Z.
G. weryfikował
ze szczególną
ostrożnością,
natomiast
sugestie
apelującej, że
ocena ta nosi
znamiona
dowolnej, jest
całkowicie
bezpodstawna.
Skarżąca
koncentrowała
swoją uwagę na
ocenie
zmiennych
wyjaśnień
oskarżonego i
twierdzeniach K.
S., D. G.,
czy Ł. P..
Wywodziła, że
wobec
zaprzeczeń
oskarżonego
dowody
obciążające go
nie zasługują na
wiarygodność.
Ten sposób
argumentacji, z
oczywistych
wprost
powodów nie
może być
skuteczny,
albowiem
dowodem w
postępowaniu
karnym może
być wszystko
co służy do

wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania o
winie lub
niewinności
oskarżonego,
jeżeli zostanie
przeprowadzone
w trybie
przewidzianym
przez prawo
procesowe.
Dowodem są
więc także np.
wyjaśnienia
współsprawców
pod warunkiem,
że sąd dokona
wszechstronnej
analizy
i w
uwzględnieniu
innych
dowodów, zaś
swoje
stanowisko
rzeczowo i
logicznie
uzasadni.
W sprawie tej
wymóg ten
został spełniony
a pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów
pozostaje pod
ochroną art.7
kpk (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia
17.11.2004r., V
KK 158/04,
publ. OSNKW
2004/11-12/107).
Sąd meriti miał

na uwadze nie tylko zmienne twierdzenia oskarżonego ale i przywoływane wybiórczo wypowiedzi ww. osób. W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w Katowicach (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 30.12.2004r., II AKa 435/04), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Wbrew twierdzeniom apelującej winę oskarżonego nie wykluczają bynajmniej

dokumenty, na które obrońca powołuje się na s.3 apelacji. Sąd I instancji poddał wręcz drobiazgowej analizie nie tylko wypowiedzi ww. osób z różnych faz postępowania ale i skonfrontował je z istotnymi dla sprawy dokumentami. Trafnie przy tym zwrócił uwagę, że te ostatnie obejmują okres (...) (z Kliniki (...) w W.) oraz z dnia (...) (ze Szpitala (...) w G.). Sąd Okręgowy ustalił natomiast, że oskarżony miał w ramach przypisanego mu czynu odebrać istotne dla sprawy próbki kawy w dniu (...). Z W. do baru (...) dojechać można jednak w niecałe półtorej godziny (73 km). Ustalenie to na s.14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwoliło na wyciągnięcie sądowi meriti trafnego

wniosku, że nic nie stało na przeszkodzie by oskarżony tego samego dnia bez żadnych problemów zajmował się zarówno psem a następnie dopuścił się przypisanego mu czynu.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I

instancji uczynił zadość
wymaganiom wskazanego
wyżej przepisu, dokonując
szczegółowej i wszechstronnej
analizy materiału dowodowego
oraz wskazując precyzyjnie jakie
fakty uznał za udowodnione i
na jakich w tej mierze oparł się
dowodach. Sąd ten odpowiednio
wskazał w jakich częściach uznał
ww. dowody za wiarygodne, a w
jakich za nie zasługujące na
wiarę (lub są nieistotne), przy
czym stanowisko swoje logicznie i
przekonywująco uzasadnił.

Dowody te pozwoliły
przypisać oskarżonemu
winę i sprawstwo w
zakresie zarzucanych mu
czynów.

Zarzut nr 4 :

Zawarty w pkt 4 apelacji obrońcy
oskarżonego zarzut rzekomej
rażącej niewspółmierności
kary sprowadził

się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego wZ. G.. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając

się w
społecznym
odczuciu karą
niesprawiedliwą.
Nie każda
bowiem różnica
w ocenie
wymiaru kary
może uzasadniać
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, ale tylko
taka, która jest
natury
zasadniczej, to
znaczy jest
niewspółmierna
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować. O
rażącej
niewspółmierności
kary w
rozumieniu
art.438 pkt 4
kpk nie można
bowiem mówić
w sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
karę uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru. Nie
można zasadnie
dowodzić rażącej
niewspółmierności
kary także
wówczas, gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
będące wyrazem
zasady
sądowego

wymiaru kary
nie zostały
przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z
10.04.1996r. II
AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia
22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.
III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
wytyczne te
wykonał w
sposób bardzo
skrupulatny i
rzetelny.
Rozważając
apelację obrońcy
oskarżonego,
Sąd Apelacyjny
nie mógł więc
podzielić
zawartego w
jej uzasadnieniu
subiektywnego
poglądu o
rażającej
niewspółmierności
wymierzonej mu

kary
pozbawienia
wolności. Dla
wymiaru kary
niewątpliwie
istotny był
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości
czynów. Trafnie
do okoliczności
wpływających na
zaostrenie
represji karnej
sąd I instancji
zaliczył nie tylko
premedytację w
działaniu ale
i działanie z
innymi osobami.
Sąd odwoławczy
w pełni podziela
i akceptuje
dotyczącą tych
okoliczności
szeroką i
przekonywującą
argumentację
zawartą na
s.19-21. Należy
podkreślić, iż
Sąd Okręgowy
prawidłowo
zinterpretował
fakt,
że oskarżony był
w przeszłości
niejednokrotnie
karany i
odpowiadał w
warunkach
recydywy oraz
ciągu
przestępstw.
Świadczy to
o znacznym
stopniu
demoralizacji
oskarżonego.
Słusznie

uwzględniono zachowanie oskarżonego w trakcie śledztwa, o którym mowa na s.19 cyt. dokumentu, czy też opinię o oskarżonym. Zważywszy na fakt, że wobec oskarżonego nie doszukano się istotnych okoliczności łagodzących trudno wymierzoną karę traktować jako nadmierną represję. Znamienne, że obrońca także takich przesłanek nie potrafiła wskazać, poprzestając jedyne na jałowym stwierdzeniu, że kara ta jest niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu a jej dolegliwość przekracza stopień winy. Stanowiska tego nie uzasadniła w sposób przekonywujący. Waloru tego nie ma lakoniczne stwierdzenie na s.4 apelacji. Kara uwzględniać musi bowiem

dyrektywy jej
wymiaru
zawarte w art.53
§ 1 i 2 kk
a nie jedynie
partykularne
interesy stron
postępowania.
Reasumując
należy
kategorycznie
stwierdzić, że
Sąd Okręgowy
precyzyjnie
wyważył
okoliczności
wpływające na
orzeczenie o
karze, ustalając
jej wymiar na
poziomie
adekwatnym do
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynów
oskarżonego
oraz stopnia
jego zawinienia
– prawidłowo
spełniając tym
samym zasady
prewencji
ogólnej, jak
i szczególnej.
Odmienne
dywagacje
skarżącej mają
jedynie
charakter
ogólników i nie
są odpowiednio
uzasadnione.
Argumentacja
przytoczona w
uzasadnieniu
apelacji jest
nieprzekonująca
i nie może

| | | |
|---|---|--|
| znajdować akceptacji. | | |
| Wniosek | | |
| <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przestępstw określonych w art.278 § 1 kk (!) w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk, bądź też uchylenie tego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,</p> <p>alternatywnie o :</p> <p>3. wymierzenie oskarżonemu za czyn określone w art.278 § 1 kk (!) w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia.</p> | <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> | |
| Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, | | |

| | | |
|---|-----------------------------------|--|
| częściowo zasadny albo niezasadny. | | |
| Nieuwzględnienie wniosków jest wynikiem uznania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadne i to w stopniu oczywistym. | | |
| 4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU | | |
| 1. | | |
| Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności | | |
| 5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO | | |
| 0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji | | |
| 0.11. | Przedmiot utrzymania w mocy | |

| | | |
|--|---------------------------------------|--|
| <p>0.1pkt 1-5 wyroku Sądu Okręgowego w Z. G.z dnia (...) ((...))</p> | | |
| <p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p> | | |
| <p>Utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy jest wynikiem uznania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadne i braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p> | | |
| <p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p> | | |
| <p>0.0.11.</p> | <p>Przedmiot i zakres zmiany</p> | |
| <p>Zwiążle o powodach zmiany</p> | | |
| <p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p> | | |

| | | | |
|---|--|-----------------------|--|
| pierwszej instancji | | | |
| 0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia | | | |
| 1.1. | | # art. 439 k.p.k. | |
| Zwięzle powodach uchylecia | o | | |
| 2.1. | Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości | # art. 437 § 2 k.p.k. | |
| Zwięzle powodach uchylecia | o | | |
| 3.1. | Konieczność umorzenia postępowania | # art. 437 § 2 k.p.k. | |
| Zwięzle powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia | o i ze | | |
| 4.1. | | # art. 454 § 1 k.p.k. | |

| | | |
|--|---|--|
| Zwięźle o powodach uchylecia | | |
| 0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania | | |
| 0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku | | |
| Punkt rozstrzygnięcia z wyroku | Przytoczyć okoliczności | |
| 6. Koszty Procesu | | |
| Punkt rozstrzygnięcia z wyroku | Przytoczyć okoliczności | |
| 2. 3. | Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. (tj. Dz.U. 2019.18-) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej | |

udzielonej przez
adwokata z
urzędu
zasądzono od
Skarbu Państwa
na rzecz adw. N.
J. kwotę 738 zł;
w tym 23 % VAT
z tytułu kosztów
nieopłaconej
nawet w części
pomocy prawnej
udzielonej
oskarżonemu z
urzędu w
postępowaniu
odwoławczym.

Na podstawie
art.624 § 1
kpk zwolniono
oskarżonego z
obowiązku
uiszczenia
Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze
mają na uwadze
jego aktualną
sytuację
materialną.

7. PODPIS

**H. K. M. Ś. P.
S.**